Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 5.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Σεπτεμβρίου 1917* — *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 42*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Δύσκολο ἦταν νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ πέρασε προτήτερα ἀπὸ ἐκεῖ· καὶ ὅμως ὁ Τὸπ ἐπηγαινοήρχετο, ὄχι σὰν σκύλος ποῦ ψάχνει νὰ βρῆ κάτι τι, ἄλλα σαν σκύλος ποῦ τὸ βρῆκε καὶ θέλει νὰ τὸ δείξῃ στὸν κύριό του...

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Τὸπ ἐσταμάτησε. Οἱ ἀποικοι εἶχαν φθάσῃ σὲ μια μικρὴ πλατεῖα, τριγυρισμένη ἀπὸ θεώρατα δένδρα. Ἐκύτταξαν γύρω τους, ἄλλα δὲν εἶδαν τίποτα, οὔτε κάτω ἀπὸ τοὺς θάμνους, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς κορμούς.

— Μα τί εἶνε, Τὸπ; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ὁ Τὸπ ἐγαύγισε δυνατώτερα, πηδῶν στὴ ρίζα ἑνὸς πανύψηλου πεύκου.

Ἄξαφνα ὁ Πέγκροφ ἐφώναξε:

— Ὡραῖα! θαυμάσια! λαμπρά!

— Τ' εἶνε πάλι; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Δὲν γυρεύαμε ἕνα ἴχνος, ἕνα συντρίμμι, ἕνα τεκμήριο, στὴν ξηρὰ ἢ στὴ θάλασσα;

— Ἔ, καί;

— Τὸ βρίσκουμε τώρα ἐτὸν ἀέρα!

Κι' ὁ ναύτης τοὺς ἔδειξε ἕνα μεγάλο, πελώριο πανὶ ὑπόλευκο, σκαλωμένο στὴν κορφὴ τοῦ πεύκου. Ἕνα κομμάτι αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ, ποῦ εἶχε πέσῃ χάμω, τὸ σήκωσε ὁ Τὸπ καὶ τοὺς τὸ πῆγε.

— Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ ναυάγιο! ἐφώναξε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Μὲ συγχωρῆτε!... ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

— Πῶς:... μήπως εἶνε:...

— Ναί!... εἶνε τὸ λείψανο τοῦ ἀεροπλοίου μας, τοῦ μπαλονιοῦ μας, ποῦ ἤρθε κ' ἔπεσε στὴν κορφὴ αὐτοῦ τοῦ δένδρου!

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔκανε λάθος. Κι' ἀφοῦ ἐβροντοφώνησε μερικὰ «οὐρρά!» κατὰ τὴ συνήθειά του, ἐπρόσθεσε χαρούμενος:

— Νὰ ὡραῖο πανί! Νὰ μὲ τὶ θὰ κάνουμε τὰσπρόρρουχά μας γιὰ χρόνια! Νὰ τὰ πουκάμισά μας καὶ τὰ μαντήλια μας!... Πῶς σᾶς φαίνεται, κύριε Σπίλετ, ἕνα νησί, ποῦ τὰ δένδρα του κάνουν μαντήλια καὶ πουκάμισα, σὰ νὰ λέγαμε σῦκα κι' ἀχλάδια;

Ἦταν πραγματικῶς μεγάλο εὐτύχημα, γιὰ τοὺς ἀποίκους τῆς Λίγκολν. Ἀφοῦ ἔκαμε τὸν τελευταῖό του πῆδο στὸν ἀέρα, τὸ ἀερόστατο ξανάπεσε στὸ νησί, ἐκεῖ ὅπου τὸ ξανάβρισκαν ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες. Καὶ τώρα θὰ τῶκαναν ὅ,τι ἤθελαν: ἢ θὰ τἄφιναν ἔτσι, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν κάμμια μέρα καινούργια ἀπόδρασι διὰ τοῦ ἀέρος, ἢ θὰ ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ ροῦχα τὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀμερικάνικο πανί, ἀφοῦ τοῦ ἔβγαζαν τὸ βερνίκι. Ἔπρεπε ὅμως πρῶτα-πρῶτα νὰ τὸ ξεσκαλώσουν ἀπὸ τὸ δένδρο του καὶ νὰ τὸ φυλάξουν σὲ ἀσφαλέστερο μέρος. Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Ὁ Νάβ, ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Πέγκροφ ἀνέβηκαν στὸ ψηλὸ πεῦκο κ' εἶδαν κ' ἔπαθαν ὡς ποῦ νὰ ξεμπερδέψουν ἀπὸ τοὺς κλώνους τὸ πελώριο ξεφουσκωμένο ἀερόστατο.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ βάσταξε σχεδὸν δυὸ ὧρες(*). Ὄχι μόνο τὸ πανινο περικάλυμμα, ἀλλὰ καὶ τὸ δίκτυ,—δηλαδὴ ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ σχοινιὰ καὶ σπάγγους, — καὶ τὸ στεφάνι, κ' ἡ ἄγκυρα ἀνόμη τοῦ ἀεροστάτου, κατεβάσθηκαν ἀπὸ κεῖ-πάνω. Τὸ περικάλυμμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σχίσιμο ἐκεῖνο, εὑρίσκετο σὲ καλὴ κατάστασι καὶ μόνο τὸ πα-

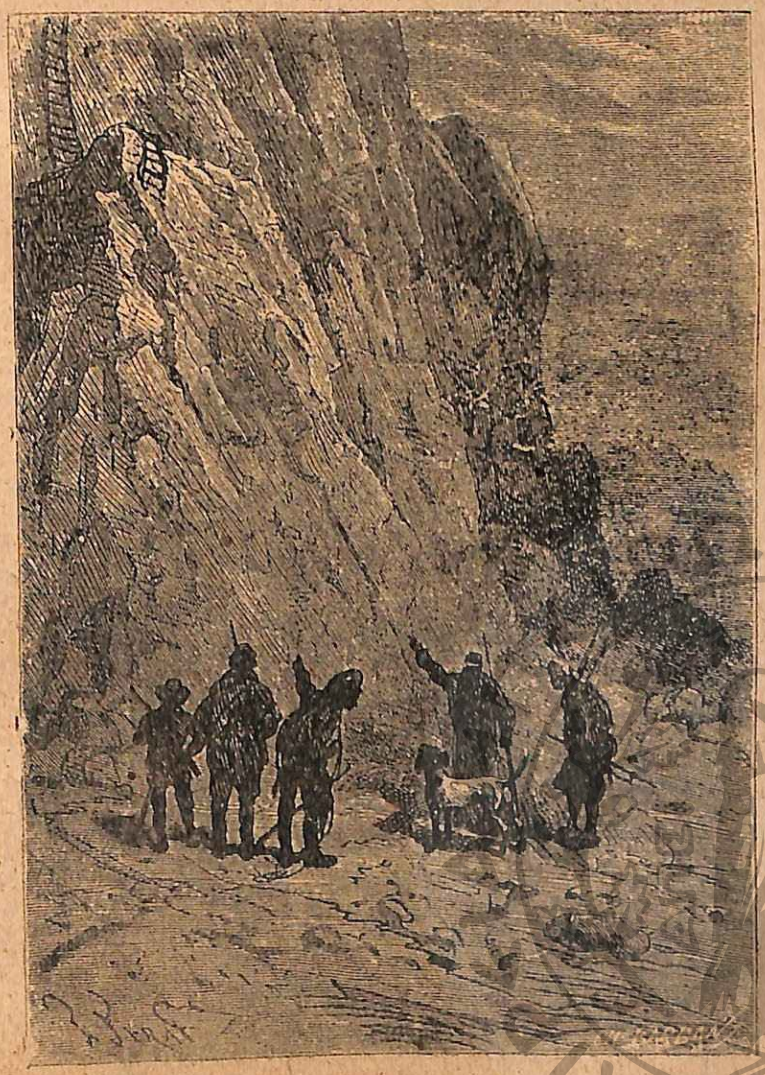

«Ὁ Τὸπ ἐγαύγισε μὲ θυμό...» (Σελ. 334, στ. γ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 325.

ράρτημα, ποῦ εἶχε ἀπὸ κάτω, ἦταν κουρελιασμένο.

Ὁλόκληρη περιουσία τοὺς ἔπεφτε ἔτσι ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Ἂς εἶνε ὅμως, κύριε Σμίθ, εἶπε ὁ Πέγκροφ· ἂν ἀποφασίσωμε ποτὲ νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ νησί, δὲν θὰ τὸ κάμωμε βέβαια μὲ μπαλλόνι. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὰ καράβια τοῦ ἀέρος δὲν πᾶνε ποτὲ ἐκεῖ ποῦ θέλεις κι' αὐτὸ ἐμεῖς τὸ ξέρουμε τώρα καλά... Ἀκοῦστέ με καὶ μένα τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερὸ καρράβι, καμμιὰ εἰκοσαριὰ τόννων καὶ νὰ τοῦ κόψουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα μιᾶς μετζανα κι' ἕνα φλόκο. Μὲ ὅ,τι μείνῃ, ἂς ντυθοῦμε.

— Θὰ ἰδοῦμε, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, θὰ ἰδοῦμε.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἂς σιγουράρουμε αὐτὰ τὰ πραγματα, εἶπε ὁ Νάβ.

Ἀλήθεια, οὔτε ἰδέα νὰ κουβαλη θῇ τώρα στὸ Γρανίτινο Παλάτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄγκος τῶν πανιῶν καὶ τῶν σχοινιῶν, ἕνα βάρος σημαντικό. Ὡς ποῦ νὰ βροῦν ὅμως τρόπο μεταφορᾶς, ἔπρεπε νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν κάπου. Μὲ πολὺν κόπο, ὅλοι μαζί, κατάφεραν νὰ τὰ κουβαλήσουν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου βρῆκαν ἐν ἀρκετὰ μεγάλο κοίλωμα βράχου, μια σπηλιά, τοποθετημένη σὔτω πῶς, ὥστε οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ὁ ἄνεμος, οὔτε ἡ θάλασσα μποροῦσαν νὰ τὴν προσβάλουν.

— Μᾶς χρειάζουνταν ντουλάπι; ὁρίστε καὶ ντουλάπι! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κλειδώνει, καλὸ θάταν νὰ φράξουμε τὴν τρύπα του, ὄχι βέβαια γιὰ κλέφτες μὲ δυὸ πόδια, ἄλλα γιὰ κλέφτες μὲ τέσσαρα.

Ὡς τῆς ἔξη τὸ βράδυ, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνῃ· καί, ἀφοῦ ἐβάπτισαν τὸ φυσικὸ ἐκεῖνο λιμανάκι, μὲ τὸ δίκηο τους, «Πόρτο-Μπαλλόνι», (Λιμένα τοῦ Ἀεροστάτου), ἐξεκίνησαν πάλι γιὰ τὸ Ἀητονοῦχι. Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ μηχανικὸς συνομιλοῦσαν γιὰ διάφορα σχέδια, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθοῦν σύντομα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸ γεφῦρι, ποῦ θὰ ἕνωνε τῆς δυὸ ὄχθες τῆς Εὐχαριστίας καὶ θὰποκαθιστοῦσε εὔκολη συγκοινωνία μὲ τὰ μεσημβρινὰ τοῦ νησιοῦ. Ἔπειτα γιὰ τὸ κουβάλημα τοῦ ἀεροστάτου μὲ κάρρο, γιατὶ ἡ πιρόγα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μεταφέρῃ. Ἔπειτα γιὰ τὸ καΐκι ποῦ θὰ κατασκεύαζαν καὶ θὰ τὸ ἁρμάτωναν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ, κτλ.

Ἐνύκτωνε, κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε πιὰ σκοτεινιάσῃ, ὅταν οἱ ἄποικοι ἔφθασαν στὸ ἀκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου, στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχαν βρῇ τὸ πολύτιμο κιβώτιο. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ δὲν εἶδαν τὸ παραμικρὸ τεκμήριο κι' ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδεχθοῦν τὰ συμπεράσματα ποῦ εἶχε διατυπώσῃ προτήτερα ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἀπὸ τὸ ἀκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου ἕως τὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἦταν ἀκόμη τέσσαρα μίλια καὶ τὰ ἔκαμαν γλήγορα. Ἀλλὰ τὰ μεσάνυκτα ἦταν περασμένα ὅταν οἱ ἄποικοι, ἀφοῦ ἀκολούθησαν τὴν ἀκρογιαλιὰ ἕως τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, ἔφθασαν στὸν πρῶτον ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ἡ κοίτη του εἶχε πλάτος εἰκοσιτέσσερα πόδια κ' ἦταν κάπως δύσκολο νὰ τὴν περάσουν· ὁ Πέγκροφ ὅμως εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴ δυσκολία κ' ἑτοιμάζετο τώρα νὰ τὸ κάμῃ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι οἱ ἄποικοι ἦταν κατακουρασμένοι. Περπατοῦσαν πολλὴ ὥρα κ' ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀεροστάτου δὲν τοὺς ξεκούρασε βέβαια χέρια καὶ πόδια. Ἐβιάζοντο λοιπὸν νὰ γυρίσουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, γιὰ νὰ δειπνήσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν· καί, ἅμα κατασκευάζετο ἡ πρόχειρη γέφυρα, 'ς ἕνα τέταρτο θὰ εὑρίσκοντο στὸ σπίτι.

Ὁ Πέγκροφ λοιπὸν βάλθηκε νὰ φτειάσῃ ἀπὸ κορμοὺς ἕνα εἶδος πλωτοῦ γεφυριοῦ ἢ μᾶλλον σχεδίας. Στὴ σκοτεινὴ νύχτα, ὁ Νάβ κι' αὐτός, ὠπλισμένοι μὲ τσεκούρια, εἶχαν διαλέξῃ δυὸ δένδρα τῆς ὄχθης κι' ἄρχισαν νὰ τὰ πελεκοῦν στὴ βάσι τους.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Κύρος Σμίθ, καθισμένοι ἐκεῖ κοντά, ἐπερίμεναν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν, ἐνῷ ὁ Χάρμπερτ τριγύριζε, χωρὶς νὰπομακρύνεται πολύ.

Ἄξαφνα, ὁ μικρὸς γύρισε κοντὰ στοὺς ἄλλους καί, δείχνων τὸ ποτάμι, φώναξε:

— Τ' εἶνε 'κεῖνο ποῦ πλέει ἐκεῖ;

Ὁ Πέγκροφ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καί, στὰ σκοτεινά, διέκρινε ἕνα πρᾶγμα ποῦ ἔτρεχε στὸ νερό.

— Βάρκα! ἐφώναξε.

Ἐπλησίασαν ὅλοι καί, μὲ μεγάλη τους ἔκπληξι, εἶδαν μια βάρκα, ποῦ ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῦμα τῆς Εὐχαριστίας.

— Ἔ! ἀπὸ τὴ βάρκα! ἐφώναξε ὁ ναύτης, ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι φρονιμώτερο θάταν νὰ σιωποῦσε.

Καμμία ἀπάντησις! Ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ, ὅταν ἄξαφνα ὁ ναύτης ἐφώναξε.

— Διάβολε! εἶνε ἡ πιρόγα μας! Ἔσπασε τὸ σχοινί της καὶ τὴν πῆρε τὸ ρεῦμα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, φθάνει στὴν ὥρα της!

— Ἡ πιρόγα μας;... ψιθύρισε ὁ μηχανικός.

Ὁ Πέγκροφ εἶχε δίκηο. Ἦτον ἡ πιρόγα ποῦ γύριζε μονάχη ἀπὸ τῆς πηγὲς τῆς Εὐχαριστίας! Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν κρατήσουν, καθὼς θὰ περνοῦσε, πρὶν παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ γοργὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μακρυὰ στὴ θάλασσα. Ὁ ναύτης κι' ὁ Νάβ τὰ κατάφεραν μὲ δυὸ μακρυὰ κοντάρια. Ἡ πιρόγα τραβήχθηκε στὴ ὄχθη. Πρῶτος μπῆκε μέσα ὁ μηχανικός, ἔπιασε τὸ σχοινὶ καὶ βεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν ἀφῇ, ὅτι πραγματικῶς τὸ σχοινὶ αὐτὸ εἶχε τριφθῇ στοὺς βράχους κ' εἶχε κοπῇ.

— Νὰ κι' ἄλλο παράξενο! ψιθύρισε ὁ Γεδεὼν Σπέλετ στ' αὐτί τοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ κ. Σμὶθ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του σκεπτικός.

Ἀλλὰ παράξενο ἢ ὄχι, ἦταν εὐνοϊκό. Μπῆκαν κι' οἱ ἄλλοι στὴν πιρόγα, χωρὶς νὰ ἔχουν αὐτοὶ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σχοινὶ εἶχε τριφθῇ στοὺς βράχους. Ἀλλὰ τὸ παραδοξότερο ἦταν, ὅτι ἡ πιρόγα εἶχε φθάσει τὴν στιγμὴ ποῦ εὑρίσκοντο ἐκεῖ οἱ ἄποικοι γιὰ νὰ τὴν πιάσουν· ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, θὰ ἐχάνετο στὴ θάλασσα.

Ἂν ἦταν στὸν καιρὸ τῶν παραμυθιῶν, θὰ ἔλεγαν, ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ὅτι ἀπὸ νησὶ ἐκεῖνο εὑρίσκετο κάποιο ὑπερφυσικό, ποῦ μετεχειρίζετο τὴ δυναμί του γιὰ νὰ βοηθῇ τοὺς ναυαγούς!

Ἔφθασαν χρήγορα στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας. Ἡ πιρόγα τραβήχθηκε ἔξω, ὡς τὰ Καμίνια, κι' ἀφοῦ τὴν ἐξασφάλισαν ἐκεῖ, οἱ ἄποικοι ξεκίνησαν γιὰ τὴν σκάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τὸπ ἐγαύγισε μὲ θυμὸ καὶ ὁ Νάβ, ποῦ ζητοῦσε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Δὲν ὑπῆρχε πιὰ σκάλα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ σ'.

Ἡ φωνὲς τοῦ Πέγκροφ.— Μιὰ νύχτα στὰ Καμίνια.— Τὸ βέλος τοῦ Χάρμπερτ.— Ἕνα σχέδιο τοῦ Κύρου Σμίθ.— Ἀπρόοπτη λύσις.— Τί εἶχε συμβῇ στὸ Γρανίτινο Παλάτι.— Πῶς οἱ ἄποικοι ἀποκτοῦν ἕναν ὑπηρέτη.

Ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε σταθῇ, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Οἱ σύντροφοί του προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν στὰ σκοτεινά, ἂν ὁ ἀέρας εἶχε μεταθέσει τὴ σκάλα 'ς ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου ἢ ἂν τὴν εἶχε ρίξῃ χάμω. Τώρα, μιὰ θύελλα μποροῦ καὶ νὰ τὴν εἶχε σηκώσῃ ὡς τὸ πρῶτο κεφαλοσκαλο, στὰ μισὰ τοῦ τοίχου, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἰδοῦν μὲ τόσο σκοτάδι. Ὁπωσδήποτε, σκάλα δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

— Ἄσχημ' ἀστεῖα αὐτά! ἐφώναξεν ὁ Πέγκροφ. Νὰ φτάνῃς στὸ σπίτι σου μὲ τέτοια κούραστι, καὶ νὰ μὴ βρίσκῃς τὴ σκάλα νὰναιβῆς στὴν κάμαρά σου!

— Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἀέρα, παρετήρησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, πῶς συμβαίνουν παράξενα πράγματα στὴ νῆσο Λίγκολν! εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Παράξενα; ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ· καθόλου, Πέγκροφ· τίποτα φυσικώτερο. Κάποιος ἦλθε ὅσο λείπομε, κατέλαβε τὸ σπίτι μας καὶ τράβηξε ἀπάνω τὴ σκάλα.

— Κάποιος: ἐφώναξε ὁ ναύτης. Καὶ ποιός;

— Μὰ ὁ κυνηγὸς τοῦ γουρουνόπουλου βέβαια! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Δὲν

νομίζεις ὅτι τὸ σκάγι ποῦ σοῦ ἔσπασε τὸ δόντι, τὰ ἐξήγεῖ τώρα ὅλα;

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐλαφρήμισε ὁ ναύτης, ποῦ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή. Ἂν εἶνε κανένας ἐκεῖ πάνω, θὰ τοῦ φωνάξω καὶ πρέπει νὰποκριθῇ!

Καὶ μὲ βροντερὴ φωνή, ὁ ναύτης ἔκαμε ἕνα «ἔ!» παρατεταμένο, ποῦ οἱ ἀντίλαλοι τὸ ἐπανέλαβαν δυνατά. Ἔπειτα οἱ ἄποικοι στάθηκαν νὰκούσουν. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γρανίτινου παλατιοῦ δὲν ἔφθασε κάτω παρὰ ἕνας ἀλλόκοτος ἦχος, σὰν νὰ εἶχε γελάσῃ κάποιος. Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀποκρίθηκε στὸν Πέγκροφ, ποῦ ξανάρχιστε τὰ «ἔ!» του δυνατώτερα.

Ἦταν κάτι σοβαρό, ποῦ μποροῦσε νὰνησυχήσῃ, νὰ τρομάξῃ τὸν καθένα... Ἑπτὰ μῆνες τώρα, ποῦ οἱ ἄποικοι κατοικοῦσαν στὴν νῆσο Λίγκολν, δὲν τοὺς εἶχε συμβῇ τίποτε σοβαρώτερο.

Ἀμέσως ξέχασαν τὴν κούρασί τους καί, μαζευμένοι ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν, τί νὰ κάμουν, τί νὰ σκέφθοῦν, τί νὰ ὑποθέσουν. Ὁ Νὰβ ἦταν ἀπελπισμένος ποῦ δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὡς τὴν κουζίνα του, ἀφοῦ μάλιστα ἡ προμήθειες τοῦ ταξειδιοῦ εἶχαν τελειώσῃ καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὴς ἀνανεώσουν ἐκείνη τὴν στιγμή.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ Κύρος Σμίθ· δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουμε ὡς νὰ ξημερώσῃ καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ κάμωμε. Πᾶμε στὰ Καμίνια. Ἐκεῖ θὰ εἴμαστε ἀρκετὰ προφυλαγμένοι καί, ἂν δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ φᾶμε, τοὐλάχιστο θὰ κοιμηθοῦμε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἀγαπητοί μου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προκηρύττει σήμερα τὸν καινούργιο της Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος καὶ μὲ θερμὰ λόγια, σᾶς προσκαλεῖ νὰ ἐργασθῆτε γιὰ τὴ διάδοσί της, αὐτὴ τὴ φορὰ δραστηριώτερα παρὰ ποτέ. Γιατί βρισκόμαστε σὲ πόλεμο· γιατὶ ἡ περίστασις εἶνε ἀπὸ τῆς πιὸ δύσκολες ποῦ παρουσιάζουνται στὴ ζωή· γιατὶ ὅλα τὰ πράγματα—ἀπὸ τὸ χαρτὶ ὡς τὸ μελάνι,—γίνουνται ὁλοένα σπανιώτερα καὶ τόσο ἀκριβά, ὥστε πραγματικῶς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰνθέξῃ καὶ νὰ διατηρηθῇ ἡ Διάπλασις, οἱ φίλοι της ὅλοι πρέπει νὰ τὴν συνδράμουν, νὰ τὴν βοηθήσουν ὅσο μποροῦν. Τὸ Ξεσπάθωμα βέβαια εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίστασι, δὲν ἀρκεῖ νὰ περιορισθῆτε 'ς ἕνα Ξεσπάθωμα κοινό, συνειθισμένοι νὰ βρῆτε δηλαδὴ μερικοὺς συνδρομητὲς ἢ ἀγοραστὲς καί... νὰ ἡσυχάσετε, Ὄχι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴν ἡσυχάσετε, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ εἰρήνη. Οἱ πιὸ εὔποροι μάλιστα, μπορεῖτε νὰ ἐγγράφετε καὶ πτωχὰ παιδιὰ μ' ἔξοδά σας, νὰγοράζετε συχνότερα περασμένους τόμους «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης», νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς εἶνε δυνατό, ὅ,τι βγαίνει ἀπὸ τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ δυναμώνετε κάθε τόσο τὸ ταμεῖο τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ.

Εἴδατε, ὅτι ἡ Διάπλασις ἀναγκάσθηκε νὰ προσθέσῃ μιὰ πεντάρα στὴν τιμή τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ τὰ ἔξοδά της τώρα εἶνε τόσο φοβερά, ὥστε οὔτε μὲ τὴν αὔξησι αὐτὴ δὲν σκεπάζονται. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα, σᾶς λέγω μόνο, ὅτι τὸ τυπογραφικὸ μελάνι, ἀπὸ 4—5 δραχμὲς τὸ κοιλο, ἔφθατε σήμερα νὰχῃ 30! Τὸ νιτρικὸ ὀξύ, ποῦ μεταχειριζόμαστε στὴν κατασκευὴ τῶν τσιγγογραφιῶν, ἀπὸ 3 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ, ἔφθασε 25! Ὅσο γιὰ τὸ χαρτί, τὰ εἴπαμε: αὐτὸ τὸ κοινό, τὸ πρόστυχο, ποῦ τυπώνουνται τώρα τὰ φύλλα καὶ τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν, κοστίζει πέντε φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐκόστιζε ἄλλη φορὰ τώραιότερο χαρτὶ τῶν συνδρομητων. Φανταθῆτε λοιπὸν πόσο αὔξησε ὁ χρονιάτικος προϋπολογισμὸς τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ πόσο μεγάλα πρέπει νὰ εἶνε τὰ ἔσοδα, γιὰ νὰνταποκρίνωνται μὲ τὰ ἔξοδ καὶ νὰχωμε ἰσοζύγιο, ποῦ χωρὶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῇ περιοδικό, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ πίστωσι ἢ κεράλαια. Ἀλλὰ πίστωσι, 'ς αὐτοὺς τοὺς καιροὺς, δὲν κάνει κανεὶς καὶ ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει, δυστυχῶς, περιουσία...

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι τὸ καθῆκόν σας εἶνε νὰ τὴν ὑποστηρίξετε μ' ὅλη σας τὴ δύναμι. Κι' αὐτὸ τὸ καθῆκον εἶνε μεγάλο κ' ἐπιτακτικό, γιατὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ τὴν ἐκδοσί της ἡ Διάπλασις. Εἶνε μιὰ πνευματικὴ τροφὴ τῶν παιδιῶν· ὥστε ἡ διατήρησί της ἀποτελεῖ κι' αὐτὴ ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὴν ἐπάρκεια τῆς χώρας. Ξέρετε δὲ τί θὰ πῇ ἐπάρκεια, γιὰ μιὰ χώρα ποῦ βρίσκεται σὲ πόλεμο: νίκη! Γιατὶ ὁ πόλεμος δὲν κρίνεται μόνο στὰ πεδία τῶν μαχῶν· γίνονται κι' ἄλλες μάχες, κι' ἄλλοι ἀγῶνες παραμέσα, ποῦ ὁ σκοπός τους εἶνε νὰ διατηρήσουν τὴς ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς δυνάμεις τῆς χώρας ποῦ πολεμᾷ, γιὰ νὰνθέξῃ ὡς τὸ τέλος. Ἡ χώρα, μὲ ἄλλους λόγους, δὲν πρέπει νὰ στερηθῇ τίποτα. Οἱ κάτοικοί της πρέπει νὰχουν νὰ τρῶνε, νὰ ντύνουνται, νὰ διαβάζουν, νὰ ζοῦν σχεδὸν ὅπως πάντα. Κάθε πολίτης πρέπει νὰ συνεισφέρῃ στὸν ἀγῶνα αὐτὸν γιὰ τὴν ἐπάρκεια τῆς πατρίδος του. Εἶνε κι' αὐτὸς σὰν ἕνας στρατιώτης, ποῦ πολεμᾷ 'ς ἄλλο πεδίο μάχης, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Γι' αὐτὸ βλέπετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους καὶ θέλουν τὴ νίκη της, νὰ ἐνεργοῦν, νὰ φροντίζουν, νὰμηχανεύωνται ἕνα σωρὸ τρόπους, γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ ψωμί, γιὰ νὰ μὴν λιγοστέψῃ τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ τὸ χαρτί, γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ ἐργασία.

Γίνονται Σύνδεσμοι, Σύλλογοι, Ὁμάδες, Ἐπιτροπές, ποῦ συνεργάζονται μὲ τὴν Κυβέρνησι γι' αὐτὴ τὴν πολύτιμη κι' ἀναγκαιότατη Ἐπάρκεια. Κάνουν οἰκονομικὰ Συσσίτια γιὰ τοὺς πιὸ πτωχούς, μαζεύουν καὶ τοὺς μοιράζουν βοηθήματα, προσπαθοῦν νὰ τοὺς βρίσκουν ἐργασία, πολεμοῦν τὴν αἰσχροκέρδεια, κάνουν ὥστε νὰ μοιράζωνται δίκαια τὰ τρόφιμα καὶ τὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης ποῦ ὑπάρχουν ἢ γίνονται στὸν τοπο, ἐξασφαλίζουν συγκοινωνίες καὶ μέσα μεταφορᾶς, γιὰ νὰρχωνται ὅτα χρειάζονται ἀπέξω. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ πεινάσῃ ὁ λαός, νὰ μὴ στενοχωρηθῇ, νὰ μὴ στερηθῇ, παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ τὰ πεοιτά, νάχῃ καὶ τὴν πνευματική του ἀκόμα τροφή, καὶ τὴν ψυχαγωγία του. Εἴδατε τί ἔγεινε μὲ τὸ χαρτί, τὸ πολύτιμο αὐτὸ ὑλικὸ τῆς πνευματικῆς τροφῆς: Ἡ Κυβέρνησις ἔκαμε νόμο προστατευτικό, ἐπέβαλλε τὸ δεκαλεπτο καὶ τὸ δεκαπεντάλεπτο, γιὰ νὰ μὴν λείψουν οὔτε ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ποῦ ἀλλοιώτικα ἐκινδύνευαν.

Ἀλλὰ καθὼς σᾶς ἐξήγησα, τὸ ὑποχρεωτικὸ δεκαπεντάλεπτο δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἀπρόσκοπτη ἔκδοσι τοῦ περιοδικοῦ μας. Γὴν ἐξασφαλίζει μόνο ἕνα γενναῖο ἀκούραστο Ξεσπάθωμα ἐκ μέρους σας. Φέτος, πρέπει νὰγωνισθῆτε καὶ σεῖς σὰν στρατιῶτες τῆς Ἐπαρκείας. Οἱ εὐγενικοὶ ἀγῶνες σας θὰ κάμουν ὥστε νὰ διατηρηθῇ ἡ «Διάπλασις», νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ τὸν τοπο ἡ πνευματικὴ αὐτὴ τροφὴ τῶν παιδιῶν, ποῦ ποτὲ χρειάζεται ὅλοι πιὰ τὸ ξέρουν καὶ τὸ ὁμολογοῦν. Ἔτσι θὰ ἐκτελέσετε καὶ σεῖς ἕνα καθῆκον, ὄχι μόνο πρὸς τὸν ἑαυτό σας, τοὺς ἄλλους ἢ τὴν Διάπλασι τὴν ἰδία, ἀλλὰ καὶ γενικὰ πρὸς τὴν Πατρίδα. Κάτι ἤξερε ἐκεῖνος ποῦ πρωτοεῖπε αὐτὴν τὴν ἐνέργεια Ξεσπάθωμα. Τώρα ξεσπαθώνετε ἀκῆδιν καὶ πολεμῶντας γιὰ τὴ Διάπλασι, πολεμᾶτε καὶ τὸν ἐχθρό. Γιατὶ τί εὔχεται αὐτός; Νὰ μᾶς λείψουν ὅλα, νὰ ὑποκύψουμε, νὰ νικηθοῦμε. Ἐνῷ τί θέλουμε μεῖς; Νὰνθέξουμε, νὰ νικήσουμε, νὰ μὴ μᾶς λείψῃ ὡς τὸ τέλος τίποτα, οὔτε ἡ Διάπλασις.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 329)

Ἄ, ἔτσι θὰ ἦταν ἀλήθεια· αὐτὸς δὲν 'μποροῦσε νὰ μὴ τὰ ξέρῃ· αὐτὸς τὰ ἤξερε ὅλα, γιατὶ ἂν ἤξερε κι' αὐτὴ τόσα, σὰν κι' ἐκεῖνον, θὰ ἦταν 'ς τὴ θέσι του καὶ θὰ εἶχε κι' αὐτὴ κάλτσες θερμὲς καὶ ἀληθινὸ ρολόγι. Θὰ σπάσῃ! Αὐτὸ ἤθελε νὰ ξέρῃ! Αὐτὸ τὴν ἔφθανε νὰ ξέρῃ. Τί τὴν ἔμελε τὸ «γιατί»;— Μὰ μ' ὅλον τὸν θαυμασμὸ ποῦ εἶχε, ἡ ψυχή της ἐγέμισεν ἀμέσως ἀπὸ κάτι κακό·—ὦ μήπως θὰ τῶξερε νὰ τ'ὀνομάσῃ μῖσος; τὸν ἐκύτταξε ταπεινὰ καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἔκαναν νὰ κατεβάσῃ τὸ βλέμμα: θολὰ καθὼς ἦταν τὰ μάτια της, τὰ εἶδαν τότε ὅλα ἔτσι πιὸ στενά, πιὸ θαμπά, πιὸ παλιωμένα· ὅλα, καὶ τὸ σπίτι καὶ τὰ σκαλιὰ καὶ το παραθυράκι καὶ τὸ πεζοδρόμιο—τὴν λουρίδα τῆς ζωῆς της· καὶ τὸ ἄσπρο σπίτι φάνηκε ἔτσι σὰν πιὸ ψηλό... λοιπόν—ἅμα θάσπαζε ὁ βῶλος; ὕστερα;—δὲν θάμενε τίποτα πιά; μὰ πῶς; δὲν τὰ εἶχε λοιπὸν ὅλα; μὰ πῶς εἶνε ἔτσι; μὰ γιατὶ νὰ εἶν' ἔτσι μπερδεμένα; Δὲν ἤξερε, δὲν μποροῦσε! Ἵδρωσε. Βορριᾶς ἐφυσοῦσε.«—Νά, φέρε νὰ σοῦ δείξω!» καὶ τὸ ἀγόρι τὴν ἔπιασε ἀπὸ το χέρι. «Ὄχι, ἄσε με!» εἶπε κι' ἔσεισε το σῶμα μὲ κατεβασμένα μάτια· ἄσε με, δὲ θέλω!»

«—Μά, νὰ ἰδῇς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, κ' ὕστερα σοῦ δίνω ἐγὼ πολλοὺς ἀπ' τὸ κουτί μου. Αἴ, δὲ θέλεις;»

Ὄχι, δὲν ἤθελε κανέναν ἀπ' τὸ κουτί του.—«Δὲ θέλω!»—Ἐστάθηκε σκυρθωπὴ πολλὴν ὥρα 'ς τὸ σκαλοπάτι, ὡσότου εἶδα τὰ στρογγυλὰ πόδια τοῦ φίλου της νὰ φεύγουν καὶ ἄκουσε ὥρα πολλὴ νὰ ἀναβρύζῃ ὁ λαρυγγισμὸς τοῦ κουδουνιοῦ· ὕστερα ἔτριξε κι' ἔκλεισε ἡ βαρειὰ πόρτα, σὰν κάτι πολὺ κακὸ καὶ λυπητερό.—Ἔμεινε μοναχή.

Τότε, μονομιᾶς ἐπέταξε τὸ βῶλο της 'ς τὴς πλάκες, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρίχνῃ παντοῦ μὲ ὁρμὴ 'ς τὴς πλάκες, 'ς τὸ δρόμο, 'ς τὰ σκαλοπάτια, ς' τοὺς τοίχους, ὅπου μποροῦσε· μὰ ὄχι πιὰ σὰν πρῶτα· τώρα κάποια ἄγρια χαρὰ τὴν ἔκανα νὰ πηδᾷ ἔτσι σὰν νευρόσπαστο, μὲ τὰ μάτια σὰν ζουλημένα, σὰν πνιγμένα σὲ κάτι πολὺ βαρύ. Δυὸ καὶ τρεῖς καὶ δέκα φορὲς τὸν ἀνασήκωσε κι' ἐκύτταξε γύρω ἀγριεμμένη σὰν κοττούλα μὲ ὠρθωμένο τὸ λοφίο της· εἶδε μήπως εἶχε ραγίσει· ὄχι, ἀκόμη πουθενά. Ἄ, ἔτσι! ὥστε θ' ἀργοῦσε πολύ, θὰ ἤθελε μέρες πολλὲς ἀκόμη. Τότε θυμήθηκε μιὰ μικρὴ γουβίτσα 'ς τὴς πλάκες· εἶχαν κι' ἄλλες γοῦβες πολλές, ἀλλὰ ἐκείνη ἑταίριαζε ἴσα-ἴσα· θὰ ἦταν σὰν κρεββατάκι τοῦ βώλου καὶ σὰν τάφος του. Τὸν ἐστρέωσε καλά· ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸν πατῇ ἄγρια μὲ τὰ φαγωμένα της τακούνια· γρήγορα καὶ πολλὲς φορές. Μὰ ὅμως ὄχι· πάλι δὲν ἤθελε νὰ σπάσῃ! Μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ ξεγλύστρησε, κι' ἐκεῖνος ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' αὐτὴ ἔπεσε στὰ μάρμαρα καὶ γδάρθηκε καὶ χτύπησε δυνατά· το μικρὸ δάκτυλό της ἐστάλαζε λίγο αἷμα· ἐπόνεσε, μὰ ὁ πόνος δυνάμωσε τὴν θέλησί της· γιὰ το αἷμα δὲν τὴν ἔννοιαξε, τὸν βῶλό της ἤθελε νὰ βρῇ. Μήπως ἐχάθηκε; ὄχι, ἦταν μέσα 'στ' αὐλακάκι, χωμένος μέσ' 'ς τὴ λάσπη, ἐκεῖ ποῦ δὲν κάνει νὰ βουτήσῃ κανεὶς το χέρι του· μὰ ἐκείνη ἀμέσως ἐβύθισε τὰ δάκτυλα, καὶ μαζὶ ἦταν καὶ το ματωμένο· τὸν ἐτράβηξε καὶ τὸν ἐσκούπισε 'ς το σαλάκι της, ποῦ το ἔδρεξε το βρώμικο νερὸ καὶ το αἷμα.

Τότε τέλος ἐσκέφθηκε τὸ πιὸ φοβερό, γιὰ νὰ τελειώνῃ. Ἀπόθεσε τὸν βῶλο 'στὸ γούβωμα τοῦ μαρμάρου κι' ἔκανε νὰ κατεβῇ κάτω· ἀλλὰ ἔξαφνα πάλι ἐσταμάτησε· 'μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸν πάρῃ· ἄ, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πάρῃ κανείς! Κατέβηκε· ὕστερα ξανάρθε κρατῶντας 'ς τὰ χέρια της ἕνα σίδερο· ἦταν ἀπὸ κεῖνα, ποῦ σιδέρωνε ἡ μητέρα της, καὶ το βράδυ πολλὲς φορές, κοντὰ 'ς τὴν κλαμμένη λάμπα· χτυποῦσε το σίδερο 'ς τὰ βρεγμένα ροῦχα βαρειὰ καὶ το τσουλοῦσε ὕστερα μέσα σὲ θερμὸν ἀτμό· αὐτὸ ἦταν τὸ νανούρισμά της, τότε ποῦ τὰ μάτια της κυττοῦσαν σκεπτικά.

Ἐσφήνωσε τὸν βῶλο 'ς τὰ μάρμαρα καὶ ἔπειτα ἐγονάτισε σὰν σὲ προσευχή... Τὰ γόνατά της ἀγκυλώθηκαν· τὸ φουστάνι της δὲν ἔφθανε νὰ τὰ σκεπάσῃ. Ἐπῆρε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια το σίδερο καὶ το ἐχτύπησε ἀδέξια 'ς τὴν ἀρχή. Ἦταν βαρύ, ὥστε καὶ το κοριτσάκι ἔγειρε ἀπάνω του· μὰ μὲ δυό, τρεῖς, τέσσαρες φορές, ὁ βῶλος ἔγινε μιὰ χουφτίτσα χῶμα· ὁ θησαυρός, ὅλο στάχτη, ἦταν ἐμπρὸς 'ς τὰ μάτια της· ἀνασηκώθηκε, τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ κ' ὕστερα μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ τὸν ἔσπρωξε ὄξω· ὁ ἄνεμος τὸν ἐπῆρε μονομιᾶς κι' ἔφυγε καὶ πάει... Ὕστερα—ἀνασήκωσε πάλι το σίδερο καὶ ἕνα-ἕνα κατέβηκε τὰ πολὺ φαγωμένα σκαλοπάτια.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Ἀπὸ τὰ διακριθέντα τοῦ Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Ὦ! αὐτὸς ὁ τίτλος πόσο μοῦ θυμίζει
Τὴν ξένοιαστη ἐποχὴ τὴν περασμένη,
Ποῦ εἶνε γιὰ μὲ παντοτεινὰ σβυσμένη.
Ποῦ πέρασε καὶ δὲν ξαναγυρίζει!

Πόση γλυκειὰ παρηγοριὰ σκορπίζει
Σὲ ψυχὴ ἀπὸ τὴν πάλη κουρασμένη
Ἡ ἀναμνησι, ποῦ μοναχὴ μᾶς μένει
Ἀπ' τὸν παλιὸ καιρὸ ποῦ τόσο ἀξίζει!

Σὰν ἄρωμα λεπτό, εὐγενικό,
Σὰν μακρυνὴ μὰ ὁλόδροση πνοή,
Μυρώνει τὴ δυσβάστακτη ζωή.

Κι' ὅταν κι' ἐμὲ σκεπάσουνε τὰ χιόνια,
Θ' ἀναπολῶ, σὰν ὄνειρο γλυκό,
Τὰ παιδικά, τ' ἀξέχαστα τὰ χρόνια!

Ἀθώα, τρελλὴ τοῦ παιγνιδιοῦ μανία!
Μόλις ἐπρωτοφύσαγε τ' ἀγέρι
Ποῦ ἔφερνε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι.
Πρφσμέναμε τὴς παύσεις μ' ἀγωνία.

Κι' ὅταν πιὰ ἐφθάναν, κι' ἀπὸ τὰ θρανία
Πηδούσαμε, μὲ τὰ βιβλία στὸ χέρι,
Ἀλ' ὅλα πῶς σκορπούσαμε τὰ μέρη,
Ἐλεύθεροι ἀπ' τοῦ δάσκαλου τὰ ἠνία!

Φῶς, θάλασσα, ἐξοχή, βουνὰ καὶ κάμποι
Ἦταν γιὰ μᾶς, κι' ἀέρας καθαρός.
Κ' ἔτσι γοργοπερνοῦσε ὁ καιρός,

Ὡς που γιὰ πάντα πέταξε... Ἕνα δάκρυ
Τρεμουλιαστό, ἐκεῖ ποῦ γράφω λάμπει
Σὰν διαμαντάκι, στοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη...

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

***

Σὰν τὸ γλυκόλαλο πουλὶ
Ποῦ ἐλεύθερο ἀπ' τὴ σκλαβιά του,
Ἐνῷ χαρούμενο λαλεῖ,
Πάει νὰ χτίσῃ τὴ φωλιά του.

Σὰν τὸ ποτάμι ποῦ κυλᾷ,
Τὰ ἀφροκέντητα νερά του,
Ποῦ μετὰ βίας τὰ κρατᾷ
Μέσ' τὰ στενὰ τὰ ὁριά του,
Κι' ὕστερα θάλασσα σὰν βρῇ,
Ἀναγαλλιάζει, θάρρος παίρνει,
Καὶ μ' ἀνακούφισι μεγάλη
Τὴν εὐτυχία πάει νὰ βρῇ
Στῆς ἐξοχῆς τὴν πλούσια ἀγκάλη.

Κλέφτικο Βόλι

***

Τὸ καλοκαῖρι ἔφθασε.
Τἀκούραστα τζιτζίκια
Τἀτέλειωτα τραγοῦδί τους
ἀρχίσανε καὶ πάλι.
Ξεροφρυγμένη ἡ ἀμμουδιὰ
στρωμένη μὲ τὰ φύκια
Παρακαλεῖ τὴ θάλασσα
νὰ βγῇ στὸ περιγιάλι,

Νὰ τὴ δροσίσῃ μιὰ στιγμὴ
μ' ἕνα μικρό της κῦμα.
Τὸ καλοκαῖρι ἔφθασε.
Κι' ἡ τόση ἀντηλιὰ
Καθρέφτη κάνει κάθε τί
κι' αὐτὸ τὸ μαῦρο μνῆμα!
Ἴσκιο γυρεύει ὁ γεωργὸς
στὴν πεύκα, στὴν ἐλιά.

Τὸ καλοκαῖρι ἔφθασε.
Τώρα καὶ τὸ βιβλίο
Ρίξανε πέρα τὰ παιδιά.
Τραγούδια καὶ παιγνίδια.
Θαρρίσουν σὰν τὸ τζιτζίκα.
Μακρυὰ 'πὸ τὸ θρανίο!
Στὴ λιοκαμένη ἀμμουδιά,
στὴ βάρκα, σὲ ταξείδια.

Πόσο γοργὰ οἱ διακοπὲς
καὶ τώρα θὰ διαβοῦνε.
Θἀνοίξῃ πάλι τὸ σκολειό.
Γιὰ μένα ὅμως κλεισμένο

Θἄνε γιὰ πάντα! Κι' οἱ χρονιὲς
ποῦ ἀδιάκοπα περνοῦνε
Θὲ νἀντικρύζουν τὴ χαρὰ
σὲ μάτι θολωμένο.

Ἰδιότροπη

***

Ὦ! ποιὰ λαχτάρα μυστικὴ
καὶ ποιόνε κρύφιον πόθο,
πανώρηο καλοκαῖρι μου.
στὸν ἐρχομό σου νοιώθω!

Κι' ἀναγαλλιάζει μου ἡ ψυχὴ
καὶ μὲ τὴ σκέψι ἀκόμα
ποῦ θὰ μοῦ φέρῃς νηὰ ζωὴ
στὸ πνεῦμα καὶ στὸ σῶμα.

(Στὸ πνεῦμα, ποῦ τὸ κούρασαν
δασκάλοι καὶ βιβλία,
στὸ σῶμα, ποῦ τὸ ἀπόκανε
μελέτη κι' ἐργασία).

Κι' ἡ Φύσι, νά, πασίχαρη
μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη
καὶ μοῦ προσφέρει πρόθυμα
τ' ἀμέτρητά της κάλλη.

Ἐκεῖ, στὶς χάρες τοῦ βουνοῦ,
στῶν δέντρων τὴ μαγεία
στ' ἀκρογιαλιοῦ τὴν ξεγνοιασιά,
μακρυὰ 'π τὴν πολιτεία,

Ἐκεῖ θὲ γαῦρω ἀνάσαυσι
καὶ γλέντι. Κάθε λύπη
καὶ φαρμακεύτρα ἔγνοια μου
ἐκεῖθε θὲ νὰ λείπῃ.

Ὅταν τὰ φύλλα κίτρινα
θἀρχίσουν νὰ σκορπᾶνε
ὅλο ζωὴ καὶ δύναμι
τὸ εἶναι μου θὲ νἀνε.

Κι' ὅταν ἡ Ἀνάγκη θὰ μοῦ πῇ
γιὰ τὴ δουλειά: «Περπάτα!
θὰ ξεκινήσω πρόθυμα
γιὰ τὴν καινούργια στράτα.

Νικήτας Ι. Πετροῦτσος

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Ἄου! ἐγκὼ ντίνε: σένα μισὸ φράγκο ἂν βρῇς μένα ἕνα ἁμάξι. Περνοῦν ὅλα γεμᾶτα κ' ἐγκὼ βιάζεται, βιάζεται πολύ...

Ὁ Πετράκης δὲν συλλογίσθηκε νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀστεία γλῶτσατῆς ξένης. Ὥρμησε, χύθηκε μέσ' στ' ἁμάξια, μὲ κίνδυνο νὰ πλακωθῇ, καὶ κατάφερε νὰ βρῇ ἕνα μόνιππο ἐλεύθερο, ποῦ τώδήγησε μπροστὰ στὴν κυρία.

Αὐτὴ ἔδγαλε τότε τὸ πορτοφόλι της, ἐπλήρωσε τὸν Πετράκη, ἀνέβηκε στάμαξι καὶ χάθηκε.

Ὁ Πετράκης, ποῦ αἰσθάνουνταν ἀδειανὸ τὸ στομάχι του, μπῆκε 'ς ἕνα ψωμάδικο κι' ἀγόρασε δυὸ κουλούρια πενταρίκα. Ἔφαγε, εἶχε νὰ φάῃ καὶ τὸ βράδυ. Αὔριο ὅμως; μεθαύριο;... Καὶ ποῦ θὰ περνοῦσε τὴ νύκτα; Οὔτε τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο Μπὸν-Ρεπὸ δὲν θὰ τὸν δέχουντάν χωρὶς λεπτά. Τὸ ἤξερε κι' ἀπὸ τὸν παπαγάλο, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ ξεφωνίζῃ: «Τὸ νοῖκι μπροστά!..»

Ὑπῆρχαν, ἀλήθεια, πολλὰ γεφύρια, ὅπου μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ πληρώσῃ λεπτό. Ἀλλὰ τὴ νύκτα ἔκανε κρύο κι' ὁ Πετράκης, ποῦ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ἔβηχε ἀκόμη...

Θυμήθηκε τότε, ὅτι κάποτε εἶχε ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ νυκτερινὰ ἄσυλα τῶν πτωχῶν. Ποῦ μποροῦσε νὰ βρῇ κανένα; Σὲ ποιὸν ἔπρεπε νὰποτανθῇ;

Στὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Ἔβγαλε τὸ ρολόγι του, νὰ ἰδῇ τί ὥρα εἶνε. Τότε τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Οἱ ἔνοικοι τοῦ Μπὸν-Ρεπό, ὅταν δὲν εἶχαν πιὰ χρήματα, πήγαιναν στὸ δημόσιο Ἐνεχυροδανειστήριο—στὸ Μὸν-ντὲ-Πιετὲ καθὼς τὤλεγαν,—ὅ,τι πρᾶγμα ἀξίας εἶχαν. Μ' αὐτὸ τοὺς δανειζαν ἕνα μικρὸ ποσό. Κι' ὁ Πετράκης τάχα δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο;

Τἀποφάσισε ἀμέσως: θὰ πήγαινε νὰ βάλῃ ἐνέχυρο τὸ ἀγαπημένο του ρολογάκι. Κι' ὅταν θὰ ξαναγύριζαν ἡ εὐτυχισμένες ἡμέρες, θὰ πλήρωνε τὸ χρέος του καὶ θἄπαιρνε τὸ πατρικὸ δῶρο.

Ρώτησε τότε ἕναν ἀστυφύλακα κ' ἔμαθε ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ Μὸν-ντὲ-Πιετέ.

Ἔπρεπε νὰ περπατήσῃ πολύ, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη δίνει θάρρος... Ἐπιτέλους ὁ Πετράκης βρέθηκε μπροστὰ 'ς ἕνα κατάστημα, ποῦ εἶχε ἀπέξω ἕνα κόκκινο φανάρι. Ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε σὲ μιὰ σάλα στενή, μὲ χαμηλὸ ταβάνι, μὲ ξύλινους πάγκους ὁλόγυρα, ὅπου κάθουνταν κ' ἐπερίμεναν μερικοὶ πτωχοί, δυστυχισμένοι καὶ ντροπαλοί. Σ' ἕνα μακρὺ τραπέζι, ὑπάλληλοι ἔγραφαν στὰ βιβλία τους ἀριθμούς.

Δειλὰ-δειλά, ὁ Πετράκης ἐπλησίασε ἕνα ὑπάλληλο. Ἦταν ἕνας μελαγχροινὸς νέος μὲ ἀγκιστροειδῆ μουστακάκια, ποῦ ἄμα εἶδε τὸ παιδί, ἔβαλε τὴν πέννα του στ' αὐτὶ καὶ ρώτησε:

— Τί θέλεις;

Ὁ Πετράκης ἄφισε στὸ τραπέζι τὸ ρολόγι του μὲ τὴν ἁλυσίδα.

Καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ τοῦ ξεκολλοῦσαν ἕνα κομμάτι τῆς καρδιᾶς του, ποῦ ἔκανε κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ρολογιοῦ: τὶκ-τάκ!.. τὶκ-τάκ!.. τὶκ-τάκ!..

— Θέλεις νὰ τὸ βάλῃς ἐνέχυρο;

— Μάλιστα, κύριε,

— Τὰ χαρτιά σου.

— Τί χαρτιά;

— Νά, τὸ πασσαπόρτι σου, τὸ βαπτιστικό σου, κανένα πιστοποιητικὸ ταυτότητος, ὁ,τιδήποτε.

— Δὲν ἔχω τίποτα.

— Τί γυρεύεις λοιπὸν ἐδῶ;

Ἀπότομα, ὁ ὑπάλληλος ἔσπρωξε τὸ ρολόγι πρὸς τὸν Πετράκη καὶ βυθίσθηκε πάλι στοὺς ἀριθμούς του.

Σαστισμένος, ὁ μικρὸς δὲν ἐσάλεψε. Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, ὁ ὑπάλληλος ἐσήκωσε τὰ μάτια του.

— Ἂν σοῦ χρειάζωνται λεπτά, πούλησέ το τὸ ρολόγι σου... Εἶνε ἀσημένιο, ἕνας χρυσοχόος τἀγοράζει μὲ τὸ ζύγι. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω.

Κ' ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἀποφασισμένου νὰ μὴ δώσῃ ἄλλη πληροφορία. Ὁ Πετράκης πῆρε τὸ πρᾶγμά του κ' ἔφυγε.

Γιὰ νὰ πάῃ ποῦ;...

Ἐνύκτωσε. Στοὺς δρόμους ἀναβαν τὰ φανάρια κ' οἱ διαβάτες, κρυμμένοι ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, ἔτρεχαν στὰ σπίτια τους, τὰ πλούσια ἢ τὰ πτωχά.

Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ὁ Πετράκης ὅμως,—αὐτὸς δὲν εἶχε «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι»... Πήγαινε ἄσκοπα, ὅταν ἕνα μαγαζί, φωτισμένο ζωηρά, ἐκίνησε τὴν προσοχή του. Ἦταν ὡρολογάδικο. Ἑκατοντάδες ρολόγια ἔβλεπες ἁπλωμένα στὸ μαῦρο βελοῦδο τῆς βιτρίνας.

Σὰν πεταλοῦδα ποῦ τὴν τραβᾷ τὸ φῶς, ὁ Πετράκης μπῆκε. Κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι τὸ ρολόγι του μὲ τὴν ἁλυσίδα. Μιὰ ἀνάμνησις τοῦ ἦλθε ἄξαφνα: ὁ πατέρας του τοῦ τὸ εἶχε χαρίσῃ, τὴν ἡμέρα ποῦ ἔκλεινε τὰ δέκα του χρόνια.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Εἶδε ἕνα ἀγοράκι ποῦ ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ του...» (Σελ. 328, στ. γ'.)

ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1917-18

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ *ὀνομάζεται εἰς τὸν κύκλον μας, ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ Ξεσπάθωμα, ἀρχικῶς, εἶχε σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς τὴν* ***ἐξάπλωσιν*** *τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἑπομένως τὴν δι' αὐτῆς διαπαιδαγώγησιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλειότερου ἀριθμοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐνίσχυιν τῶν πόρων καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς κυρίως ἐξαρτωμένην* ***βελτίωσιν*** *τοῦ περιοδικοῦ. Τοιοῦτον τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι μας τὸ ἀντελαμβάνοντο ἀνέκαθεν ὡς καθῆκον.*

Τώρα ὅμως, ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε, ὄχι πλέον ἡ βελτίωσις, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ***διατήρησις*** *τῆς «Διαπλάσεως». Διότι αἱ περιστάσεις εἶνε τόσον δυσχερεῖς, τὰ εἴδη ὅλα τόσον σπάνια καὶ ὑπερτιμημένα, ὥστε τὰ μεγάλα ἔξοδα τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν καλύπτονται οὔτε μὲ τὴν κατὰ 5 λεπτὰ ἀναγκαστικὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου. Μόνον τὸ Ξεσπάθωμα εἰμπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οἱ θεομοὶ τῆς φίλοι ἑπομένως, ὅσοι τὴν ἀγαποῦν, ὅσοι τὴν θέλουν, ὅσοι θὰ ἐθεωροῦσαν δυστύχημα τὴν διακοπήν της—καὶ ἡ Διάπλασις κολακεύεται νὰ θεωρῇ τοιούτους φίλους ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας της,—πρέπει φέτος νὰ ἐξαντλήσουν ὅλην των τὴν δραστηριότητα, ὅλον των τὸν ζῆλον, διὰ νὰ ἐγγράψουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρους συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστάς.*

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω περισσότερα. Τὴν κατάστασιν τὴν γνωρίζετε· τὴν «Διάπλασίν» σας τὴν ἀγαπᾶτε· τὸν σκοπὸν τοῦ ἐφετεινοῦ Ξεσπαθώματος τὸν ἀντιλαμβάνεσθε καλά. Ἐμπρός λοιπόν! Ἀναγνώσατε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω Ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰ ἐνεργείας σας.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 18ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1917, θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια ἢ ἐγγράψῃ *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες ***νέους*** συνδρομητὰς θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητήν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομηταὶ ἐτησίοι, 104 φύλλα κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα, τροποποιούμενα φέτος, θἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***Δεκαπέντε μόνον***, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1918, θὰ ἔχουν διαθέσῃ, (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητὰς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο), τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγότερα τῶν 520). Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί***, ὅσοι καὶ ἂν εἶνε. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ ***Κορυφαῖος***· θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευσμένων, ἂν ἔννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ ***Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων***).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος· (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους· ἀλλὰ ***τίποτε ἄλλο*** ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ ***30 λεπτὰ δι' ἕκαστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης ***λεπτὰ 25***. Παραδείγματος χάριν ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω ***Σπουδαίαν Δήλωσιν.***

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1918 θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι***, κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων***, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ ***25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ ἄλλοι ***λεπτὰ 20.***

Ἔπαινος:

Ἔπαινος θ'ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ***ἀξίας δέκα λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.***

Σπουδαία Δήλωσις:

Αἱ ἀνωτέρω ἀμοιβαὶ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητάς, καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας ἀγοραστάς. Διάκρισις δὲν γίνεται πλέον ὅπως ἄλλοτε. Διότι, αὐξηθείσης τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου ἀπὸ 10 καὶ 15 εἰς 15 καὶ 20 λεπτά, τὸ ἴδιον συνεισφέρει κανεὶς εἴτε συνδρομητὰς ἐγγράφῃ, εἴτε ἀγοραστάς.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δραχ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς ***τριμήνους*** (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φραγ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.***

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ***ἄνευ ἀναβολῆς***, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ἐξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος.*** Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

5.—Εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ κάθε συνδρομητής, παλαιὸς ἢ καὶ νέος, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλάδων, ἤτοι εὑρίσκων ἀγοραστάς.

2.—Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 20 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι, φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ Πράκτωρ ἤθελε προπληρώσῃ δέκα (10) τοὐλάχιστον φύλλα, στέλλων συγχρόνως καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ λαμβάνῃ ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον του, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ 25 λεπτὰ δι' ἕξοδα ταινίας καὶ ταχυδρομικῶν.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς ***οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει.*** Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν, οὔτε εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων καὶ εἰς ἄλλα προνόμια νὰ συμμετέχῃ.

5.—Χάριν εὐκολίας, ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον ὅλων ὁμοῦ, εἰς τὸ τέλος κάθε ***μηνός.*** Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως ***20*** φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κάθε ***δεκαπέντε.*** Ἀλλ' ὅσοι διαθέτουν ***ἄνω τῶν 20*** φύλλων, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον καθ' ***ἑβδομάδα.*** Ἐὰν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλῃ τὸ ἀντίτιμον,—

τοι οἱ τῆς α' κατηγορίας ἐντὸς ἑνὸς μηνός, ἢ τῆς β' ἐντὸς 15 ἡμερῶν καὶ οἱ τῆς γ' ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος,—παύω τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ***ἄνευ εἰδοποιήσεως***, καὶ διαγράφω τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.—Ἡ πίστωσις τοῦ ἑνὸς ἑξαμήνου, τῶν 15 ἡμερῶν, ἢ τῆς μιᾶς ἑβδομάδος, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Ἐὰν δὲ ζητήσουν ***προηγούμενα*** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός:—Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώσουν ἑκάστοτε, συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Δικαίου

	ΦΕΙ	Α	Α	ΦΕΙ
ΟΣ	ΞΙ	ΔΛ	ΕΥ	ΑΛ	ΟΣ
ΠΟΣ	ΜΕ	ΡΩ	ΟΣ	ΠΗ	ΤΑΣ
	ΝΕΙ	ΛΗΣ	ΣΩ	ΡΙΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ἀστραμιῶν.

β') Πρόβλημα

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι

Ὁ Πέτρος εἶνε 2 χρόνια μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν Γεῶργο. Ὁ Γεῶργος εἶνε 4 χρόνια μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν Ἄννα. Ἡ ἡλικίες τῆς Ἄννας, τοῦ Γεώργου καὶ τοῦ Πέτρου μαζί, κάνουνε τὴν ἡλικία τῆς μαμᾶς, ποὺ εἶνε 4 φορὲς μεγαλήτερη ἀπὸ τὴν Ἄννα. Νὰ βρεθοῦν ὅλες.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

+	+	+	+	+	+	= Σημαία.
*	*	+	*	*	*	= Τηλεσκόπιον.
*	*	+	*	*	*	= Φῶς.
*	*	+	*	*	*	= Κλάδος.
*	*	+	*	*	*	= Τύχη.
*	*	+	*	*	*	= Λατόμος.
*	*	+	*	*	*	= Μεγαλειότης.

Οἱ σταυροὶ καθέτως=Ζωγράφος.
Μεταφραζομένων τῶν ἑλληνικῶν γαλλιστί, σχηματίζεται τὸ Τ αὐτό.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 40οῦ φύλλου

α') Σωκράτης, Πιττακός, Θαλῆς, Σόλων, Βίας.—β') ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Διδάσκαλος, Ἀθῆναι, ΠΛΑκα, ΣΙΣυφος).—γ') Mieux vaut tard que jamais.

ΑΗΛΩΣΙΣ

Ὄχι μόνον,—

ὡς ἀπὸ τὰς δηλώσεις, ποῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα, γνωρίζετε ὅλοι, —τὸ φύλλον τῆς Διαπλάσεως τιμᾶται τώρα λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ ἔκδοσις ἰδιαιτέρα διὰ τοὺς συνδρομητὰς δὲν γίνεται πλέον, ἐπειδὴ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλο χαρτὶ ἀπὸ αὐτό,

Ἀλλὰ καί,

πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως πρέπει νὰ μάθετε σήμερον, ὅτι καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῶν ἀγοραστῶν τιμῶνται ἐπίσης λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1917.

ΕΝΑ εὖγε στὰ καλά μου παιδιά. Οὔτε ἕνας ἀγοραστὴς δὲν ἄφισε τὴν «Διάπλασιν» ἂν καὶ ἔγεινε τώρα δεκαπεντάλεπτη! Τωλάχιστον ἐδῶ στὰς Ἀθήνας ἡ πώλησις δὲν ἔπεσε καθόλου. Ὅσα ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν ἀπὸ τὸ 40όν, τόσα ἀκριβῶς ἐπωλήθησαν καὶ ἀπὸ τὸ 41ον. Τὸ ἴδιον ἐλπίζω νὰ συμβῇ καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Ἕνα παιδὶ ἦλθε προχθὲς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νἀγοράσῃ τὸ φύλλον. Καὶ ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶπεν, ὅτι τώρα ἔχει δεκαπέντε λεπτά, ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη: «Καὶ σαρανταπέντε νὰ ἔχῃ τὴ Διάπλασι θὰ τὴν παίρνουμε!»

Ἡ *Ἰδεώδης Ἑλλάς*, ἐνῷ ἀναφέρεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ τὸ ὡραῖόν της ποίημα «Τὰ Πετροχελίδονα κ' ἡ Κόρη», παρελήφθη κατὰ λάθος εἰς τὸν Πίνακα τῶν Βραβείων... Εἶνε εἰς τὸν Α' Ἔπαινον, τὸν ξεχωριστόν, καὶ παίρνει [25Ε].

Χαίρω πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, *Πλανῆτις*. Κ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὸν παλαιόν μου συνδρομητὴν καὶ φίλον *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*. Καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ν' ἀκούσω ὅτι μ' ἐνθυμεῖται ἀκόμη καὶ μ' εὐγνωμονεῖ, ἐπειδὴ «σὲ μένα χρωστᾶ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς του μορφώσεως;». Ὅλα ἐλήφθησαν.

Κ' ἐγὼ ἐσκέφθηκα ἕνα τέτοιο Διαγωνισμό, *Νικητὰ τῆς Αὔριον* ὄχι ὅμως κριτικῆς, ἀλλ' ἀναλύσεως, ἐξηγήσεως. Νὰ δώσω ἄξαφνα ἕνα ποίημα μεγάλου ποιητοῦ (κ' εἶχα σκεφθῆ πρῶτα- πρῶτα μίαν Ὠδὴν τοῦ Κάλβου) καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ τὸ ἀναλύσουν, νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσουν, νὰ τὸ σχολιάσουν. Ἄφισε νὰ ἰδοῦμε, τοῦ χρόνου... Ὅσο διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας, δὲν πιστεύω νὰ δημοσιευθῇ ἄλλη ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας, γιατὶ ὅλα τὰ φυλλάδια θὰ εἶνε πιασμένα ἀπὸ Προκηρύξεις καὶ Ἀποτελέσματα. Πάλι, μπορεῖ νὰ γίνῃ καμμιὰ οἰκονομία.

Συμμερίζομαι ὅλη σου τὴ θλῖψι, *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ λατρευτοῦ σου πατέρα καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ παρηγορήσῃ γρήγορα· αὐτὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα. Θάρρος παιδί μου, καὶ ὑπομονή. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, ναί. Θὰ γίνῃ κάθε συγκατάβασις.

Δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖο, *Κοσμοκράτορ*. Καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ ξέρουν τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον: *a, μπέ, σέ, ντέ* κτλ. Ὅσο διὰ τοὺς μουσικοὺς φθόγγους, οἱ μὲν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς εἶνε: *ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί*. Οἱ δὲ τῆς Βυζαντινῆς, *πά, βού, γά, δί, κέ, ζῶ, νί*. Γιὰ νὰ λύῃ λοιπὸν κανεὶς τὰς Ἀσκήσεις, ὅταν ζητῆται ἕνα γαλλικὸ γράμμα ἢ ἕνας μουσικὸς φθόγγος, δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε οὔτε Γάλλος, οὔτε μουσικός.

Ὑπερασπιστὰ τῆς *Σπάρτης*, δὲν ἀναλαμβάνω τὸ δέσιμο τοῦ τόμου· αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ βιβλιοδέτη. Θὰ μοῦ παραγγείλῃς νὰ σοῦ στείλω τὸ κάλυμμα ποὺ στοιχίζει δρ. 2, καὶ ἂν ὁποιον βιβλιοδέτην θέλῃς, τὸ δίδεις μαζὶ μὲ τὰ φύλλα σου καὶ σοῦ τὰ δένει.

Συμφωνῶ, *Κύκνε*, ὅτι οἱ ἐπιστημονικοὶ ὅροι δὲν πρέπει νἀλλαχθοῦν, καὶ μάλιστα ὅσοι ταιριάζουν μὲ τὴ δημοτική, ὅσοι παίρνουν εὔκολα τὸν τύπο τῆς: (ὁ ὀφθαλμίατρος, τοῦ ὀφθαλμίατρου, γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἔφερε καὶ ὁ κ. *Φαίδων*). Ὅσον διὰ τὸ «Σπήλαιον τοῦ Κυνός», εἶνε ζήτημα. Ὁ ὅρος δὲν εἶνε τόσον πολὺ γνωστὸς καὶ τόσον πιὰ καθιερωμένος, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ πῇ καὶ στὴ δημοτική «Σπηλιὰ τοῦ Σκύλου» ἢ κάτι τέτοιο. Ὅμως, δὲν θὰ ἦτο καὶ λάθος, ἂν ὁ μεταφραστὴς ἔγραφε: «Ὑπάρχει μιὰ σπηλιὰ ποὺ λέγεται *Σπήλαιον τοῦ Κυνός*».

Ἔτσι εἶνε, *Λελέ*. Καὶ σένα καὶ τὸ Γιάγκο σᾶς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο, ὅπως μάγαπᾶτε καὶ σεῖς. Ὥστε οὔτε σὺ πρέπει νὰ ζηλεύῃς, ὅταν, τοῦ ἀπαντῶ ἐκτενέστερα, οὔτε ἐκεῖνος.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο γράμμα, τὸ ὡραιότατο, ποὺ μοῦ στέλνει ἡ καινούργια μου φίλη *Σαπουνοφουσκα*, ἀντιγράφω αὐτὰ τὰ λίγα ὡς δεῖγμα: «Ἂν κάποτε πάλι ὁ ἐνθουσιασμός μου θὰ ξεχειλάῃ σὲ ἀρλοῦμπες ἠλίθιες, ἐσὺ θὰ παραλέπῃς, ὅταν τὴν καλὴ μανούλα, τὰ παιδιακήσια παραμιλητὰ τοῦ καινούργιου σου παιδιοῦ, Κ' ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀνταποδίνω μὲ τόσῃ, τόσῃ ἀγάπη, καί, σὰν θὰ προτιμάω καμμιὰ μου φιλενάδα χωριστή, γιὰ νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη, θὰ τῆς ἐκμυστηρεύουμαι κάτι... καὶ ὕστερα θὰ σοῦ στέλνω τὸ ὄνομα γιὰ ἐγγραφή.»

Τὸ ἴδιο εἶνε, *Δικέφαλε Ἀετέ*, Δηλαδή, ὁ συνδρομητής ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀπὸ τώρα διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, μπορεῖ νὰ λογαριασθῇ σὰν ἐφετεινό σου Ξεσπάθωμα, ἢ νὰ περάσῃ στὸ Ξεσπάθωμά σου τοῦ 1918. Ὅπως θέλεις ἐσύ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γυνθειωτοπούλα, Γλυκεῖα Αὔρα, Τιάσκος, Χρυσῆ Ἀκτίς, Ἑλληνική Αἴγλη, Ἱερὸς Ἀγών, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Γενναία Μελισσουργιώτισσα, Γυθειωτάκι, Χρυσῆ Καρδιά, Μανιατοπούλα, Ῥεζεντᾶ, Ἰωάν. Α. Πολυχρον., Μυρκηρσία καὶ Κόρη τοῦ Ταϋγέτου.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά τους λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:

«Ἀφοῦς, πάνω».—«Ὁ σορὸς καὶ τὰ ψάρια».—«Ἀνέκδοτον, ἀπὸ τὰ φαιδρά».—«Ἕνας βασιλεὺς πατήρ».—«Παρόδοσις».—«Τὸ πρῶτο ἠλέμμα τοῦ Χειμῶνα».—«Τὰ μαλλιά μου».—«Τὸ ξένο καπέλλο».—«Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τοῦ βίου μου».—«Ἱστορικὸ γιὰ τὴ μουσικὴ κλίμακα».—«Καρασί».—«Ταξεῖδι μὲ τὴν πολυθρόνα».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Μαγάτικο Δοκιμάκι*, ἀ. (ΙΣ). *Φέρελπις Γαλανόλευκη*, ἀ. (ἐγό). *Φιλόμουσο Διαβολάκι* κ. *Πιερέττα*, κ. (ΜΟ). *Τυελλόπαιδο τῶν Πιερῶν*, ἀ. (ΧΚ). *Φραουλα τῶν Δασῶν*, κ. (ΞΚ). *Ἰδεώδης Μαθήτρια*, κ. (ΙΒ). *Κόκκινο Γάντι*, ἀ. (ΝΙ)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πηλεύς*, ἀ. *Κυπριακὴ Εὐκλεια*, κ. *Ὀνειρο τῆς Κύπρου*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀ

—τὸ *Μαγιάτικο Λουλουδάκι* (0) μὲ *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Γερμανόπαιδα*, *Κύκνον*.—ὁ *Ἱερὸς Ἀγὼν* (0) μὲ ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῆς Χαλκίδος.—ὁ *Πολιτικὸς Ἀστὴρ* (0) μὲ *Ἀθιγγανίδα*.—ἡ *Μανιατοπούλα* (0) μὲ *Δοξασμένας Ἀθήνας*, *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Μανόν*, *Νίκην*.—ἡ *Μικρούλα Βιολίστρια* (0) μὲ *Ξανθὴν Μελαχροινούλαν*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Μυγκέ*, *Ἀκτήν*, *Μυοσωτίδα*.—Τὸ *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* (0) μὲ *Ἐλευθερία ἢ Θάνατος*, *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς*, *Ἥρωα τοῦ Σουλίου*.—ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* (0) μὲ *Τρελλὴν Ἀγάπην*, *Ξανθὴν Γερμανοπούλαν*, *Τυρολέζον*, *Κουκλίτσαν*.—ἡ *Μυγκὲ* (0) μὲ *Ἰραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἰδιότροπην*, *Κλέφτικο Βόλι*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Γκραζιέλλαν*—ὁ *Φασαρίας* (0) μὲ *Γερμανόπαιδα*, *Γενναίαν Μελισσουργιώτισσαν*, *Μυγκέ*,—τὸ *Φιλόμουσο Διαβολάκι* (0) μὲ *Μυγκέ*, *Τρισεύγενην*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Διαβόλου Κέρατο*—ὁ *Ἐθνοφύλαξ* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Γυθειωτάκι*, *Νεύτωνα*, *Τρισεύγενην*, *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Ναυτόπαιδα*, *Νίκην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θαλασσοποῦλι* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ σκίτσο σου· βραδεῖον ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἥρωα τῆς Θράκης* (τακτικὰ στέλλονται τὰ φύλλα·) *Κωμικὸν Ἀριστοφάνην* (διεβιβάσθη·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ἂν δὲν συμπληρωθῇ Ἀθρόον ἐντὸς τῆς πρώτης τριετίας, χάνεται μόνον τὸ πρῶτον ἔτος· ὥστε ἀπὸ τὸ δεύτερον καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ τέταρτον ἀρχίζει νέα τριετία· τὸ ψευδώνυμον ποῦ ζητεῖς εἶνε ἐλεύθερον·) *Χαμόγελο τοῦ Πόνου* (θὰ τὰ ποῦμε εἰς τὸ προσεχές·) *Χρυσαυγὴν* (θὰ συμπεριληφθῇ·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὅλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται μαζί·) *Πρόσφυγα* (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ διεβίβασα·) *Ἀθάνατο Ναυτάκι* (ἔχει καλῶς· ἐνεκρίθησαν·) *Νεαρὸν Ἐφοπλιστὴν* (ἡ λέξις μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἴση, καὶ μικροτέρα, καὶ μεγαλητέρα· διὰ τὸ ἄλλο, δὲν θυμοῦμαι·) *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου* (ναί, κοντεύουν·) *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (μπορεῖ νὰ κάμω κ' ἐγὼ καμμιὰ τέτοια σύστασι·) *Καίτην Ἀθ. Σ.* (ἡ λύσις δεκτή· δὲν ἀμφιβάλλω καὶ περιμένω·) *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* (φυσικά, δέκα χρονῶν παιδὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ πολλά· σιγὰ-σιγὰ ὅμως μαθαίνει καὶ συνετίζει·) *Ἰωάννην Ἀχ. Ρηγ.* (ὅ,τι βρῆς μόνος σου·) *Κλέφτικο Βόλι* (18—24 ἐλήφθησαν· θὰ πῶ στὸ προσεχὲς αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις·) *Ἀθιγγανίδα* (νὰ τὰ ἑκατοστήσῃς!) *Πατρινὸ Διαβολάκι* (δὲν ἔχω Καταστατικά, οὔτε ὁδηγίας· κάμετε τὸν Σύλλογόν σας ὅπως ξέρετε σεῖς·) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 2205· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου «Ἑλληνικὸς Δεσμὸς» κ' εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν·) *Τυρολέζον* (ὄχι, διότι οἱ ἀγοραστὰ δὲν ἔχουν ψευδώνυμον·) *Φαιδρὸν* (ἔχεις ἀρκετά· ἀλλὰ ποῦ τόπος!) *Σπυρ. Δημ. Κουτσ.* (μ' ἐρωτᾶς πρᾶγμα ποῦ δὲν ξέρω· μήπως ἔκαμα ποτὲ δρᾶμα διὰ Κινηματογράφο;) *Λεων. Μεντζ.* (δὲν γνωρίζω τοὺς κανονισμούς σου· εὔχομαι νὰ ἐπιτύχῃς·) *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου!) *Ἀπόστολον Ἀβδ.* (ἔχει καλῶς, περιμένω·) *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν* (γράφε μου λοιπὸν τακτικά, ὄχι ὅμως... μὲ μολύβι·) *Ἑλληνικὸ Χῶμα*, *Ἔφηβον Ἑρμῆν*, *Μαγευτικὴν Θέαν*, *Ἄθωνα*, κτλ. κτλ.

Νικηφόρον Ξίφος, *Ἀλέξ. Τσάκον*, *Πλούσιον Φουκαρᾶν*, *Ἀθηνᾶν καὶ Ἄνναν Καλαπ.*, *Ἀριστοτέλην Σακελλ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Βαρβαρομάγον Ἑλλάδο, *Οὐράνιον Θόλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα.)

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ. *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Ἥρωα τῆ. Θράκης*, *Τρισεύγενην*, *Γερμανόπαιδα*, *Νεαρὸν Ἱππότην* (ἔστειλα·)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου

532. *Λεξίγριφος*

Ἐν ζῷον μ' ἐπιφώνημα
Ἑνώνεις τεχνικὰ
Καὶ Κράτος μέγα, ἐμπόλεμο,
Μᾶς κάνεις μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

533. *Συλλαβόγριφος*

Ἀντωνυμία τὸ πρῶτόν μου
Ἐκ τῶν προσωπικῶν·
Ἀρνητικὸν τὸ δεύτερον
Ἐκ τῶν πολὺ κοινῶν.
Κ' εἰς τὸ Αἰγαῖον τ' ὅλον μου
Νησὶ ἐκ τῶν μικρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναγαΐδος

534. *Ἀναγραμματισμὸς*

Τῆς Γερμανίας πόλιν
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς
Μίαν θεὰν ἀρχαίαν
Κ' ἠθοποιὸν μας νέαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκλίτσας

535. *Δικτυωτόν*

* * * * * * * =Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.
* * * *
* * * * * * * =Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον θηλ.
* * * *
* * * * * * * =Πτηνὸν κατοικίδιον.
* * * *
* * * * * * * =Ἱερὸν σύμβολον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθ. Κ. Βατιμπέλλα

536. *Ἐπιγραφή*

Ρ Ε Σ Η
Δ Κ Τ Λ
Ο Ο Ο Π
Σ Τ Ν Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος

537—541. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, *Σάμος*, *Σῦρος*, *Μάϊος*, *Ἀξιός*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι

542. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταρχικά των νὰ ποτελοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης:

Βραδύς, *φθινόπωρον*, *ὄχι*, *ἀπελπισία*, *ἀφροσύνη*, *Χριστιανός*, *Ἀθῆναι*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

543. *Μικτόν*

νθρπς-καακ ξλν-αιεηο

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

544. *Γρῖφος*

τὰς N
τὰς τὰς N N
ὕδρ' ι φρο ς ι
τὰς τὰς N N
τὰς N

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—141]

Δόξα σοι ὁ Θεός! Μὲ τὴ μεταρρύθμισι ποὺ ἔγινε στὸ *Δημοψήφισμα*, ἀπαλλαχτήκαμε ἀπὸ τοὺς *Συνδυασμούς*, ποὺ κατάστρεφαν τὸ σκοπό του. Παιδιά! Ψηφίζετε μονάχα ὠμόρφα ψευδώνυμα, κι' ὄχι τὰ συνηθισμένα κομματικά.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[Σημ. τ. Διαπλ.—Κομματικὰ ψευδώνυμα φέτος δὲν ὑπάρχουν εἰς τὰς ἐγκρίσεις. Καὶ τὰ πέντε ἢ ἕξη ποὺ φάνηκαν στὴν ἀρχή, ὡς ἐθνικά τότε, κατηργήθησαν, ὅταν, μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστῶτος, ἔγιναν κομματικά).

[ΙΖ'—142]

Μαρία Μαύρου, εἶσαι συνδρομήτρια; Μία συμμαθήτριά σου τοῦ σχολείου.

Εὗρε ποία;

[ΙΖ'—143]

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917

[ΙΖ'—144]

Κάθοδος τοῦ *Ἱεροῦ Ἀγῶνος* εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν τῶν ψευδωνύμων. Αἰτοῦνται συνεργάται. ***Ἱερὸς Ἀγὼν***

[ΙΖ'—145]

Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου, δέχεσαι ἀλληλογραφίαν; ***Πρόσφυξ***

[ΙΖ' 146]

Ἀθιγγανίς, σὲ κατάλαβα. ***Τρελλὴ Ψυχή***, γράφτηκες στὴν Ἀπαγγελία; ***Χαμόγελο τοῦ Πόνου***

[ΙΖ'—147]

Προτείνω ἀλληλογραφίαν μὲ πάντα ἐκ Τουρκίας συνδρομητήν.—Μ. Μυστικὰ ἔστειλα δικαιουμένοις. Ἀργοπορίας αἰτία ταξείδιον.- ***Πρόσφυξ***

[ΙΖ'—148]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,.

Ζητοῦτοῦνται ἀντιπρόσωποι. Διορίζονται Χαλκίδος Καλλιεθ. Μουστάκας καὶ Καλαμῶν τὸ *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου*. Προσεχῶς δημοσιευθήσονται αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ ἐν Ἀθήναις Παραρτήματος τοῦ Συλλόγου μας. Παρακαλοῦμεν τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ τοὺς συνδρομητὰς νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὰς διευθύνσεις των. Διεύθυνσις: Δημ. Μπερδέσην, Περικλέους 44.Πειραιᾶ

Συνδρομηταί, ψηφίσατε πάντες τὸν
ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
(Δημήτριον Μπερδέσην)
ὑποστηριζόμ. ὑπὸ τοῦ Συλ. «Ἐλευθερία».

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 6-12 Σεπτεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Δεῖμέζης, Λ, Πιτρακόπουλος, Ἐμ. Α. Βαρβαρῆγος, Ὁλ. Λεβαιλαν, Π. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Δ. Σ. Κόκκινος, Ἀνζὲλ Γεώργεβιτς, Σ. Δεῖμέζης, Χ. Παντελόπουλος, Ἰω. Παπαδόπουλος, Δ. Μπαϊρόπουλος, Γερμανόπαις, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Ξανθὴ Γερμανοπούλα, Κ. Ε. Ὄλσσεν, Σοφία Ραΐνερτ, Π. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Αἰκατερίνη Δελλάκη, Ι. Μ. Ράπτης, Σπ. Ρουσέας, Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Π. Π. Κωρανίκας, Σασ. Τσάμης, Ν. Ι. Σιφάκης, Ν. Μ. Βαλέρης, Ἀνδρ. Πλατόπουλος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νιστεράκης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγευτικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δ. Κ. Δελακῶτσος, Στ. Κ. Δελακῶτσος, Ἀθηνᾶ Παπαχρονιάδου.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Α. Ζανιάκος, Π. Α. Ζανιάκος, Π, Κ. Μολέτσος, Εὐαγ. Εὐαγγελινός, Γιαν. Γ. Μήτσας, Εὐάγ. Ν. Βλαχούτσικος, Γ. Ν. Βλαχούτσικος.

ΛΟΥΓΡΑΚΙΟΥ: Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι.

ΠΑΤΡΩΝ: Ξεφτέρη τῆς Νίκης, Εὐγενία Ν. Βουρλούμη, Χαρίκλεια Γ. Μπούμπα, Ναυσικὰ Γ. Μπεκατώρου, Γ. Γ. Μπεκατώρος, Ἠλέκτρα Θ. Παπαμικροπούλου, Λελὲς, Ντίνος Β. Ἀντωνόπουλος, Νιτσα Β. Ἀντωνοπούλου, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Μαρία Δ. Ἀλεξοπούλου, Καίσαρ Δ. Ἀλεξόπουλος, Ματωμένο Λουλοῦδι, Ἀναστ. Κ. Κανελλόπουλος (δίς).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Σκριβάνος, Α. Σαπερόπουλος, Ἀθανασία Ράλλ., Ἀγ. Κ. Κόλλας, Δ. Κ. Παπαδόπουλος, Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Θ. Κ. Ξύδης, Ἀγγ. Θεοφιλόπουλος Π. Σ. Σταυρόπουλος, Στ. Ι. Σταυρόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Β. Τζαβιδόπουλος, Ἠλ. Β. Τζαβιδόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Δαπόντε, Α. Θεοδώρου, Μαρία Κοῆ, Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντῆ, Ν. Παναγιωτόπουλος, Δέσποινα Παναγιωτοπούλου, Π. Παναγιωτόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.

ΦΟΡΤΕΤΣΑΣ: Μαν. Ἐμ. Ἀβατζος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Λουκία Ε. Μαυρογιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΠΑΝΟΣ Κ. ΜΟΛΕΤΣΟΣ ἐν Λίμνῃ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99